

Kapteeniluutnantti Johan Elers

Elersin suku voi nykyisten tietojen mukaan pitää varmana kantaisänään luutnantti Johan Elersiä, joka oli syntynyt Inkerinmaalla 1689, palveli Isonvihan aikana Suomessa eri joukko-osastoissa, mm. Loimaan komppanian vänrikkinä ja kuoli Perniön komppanian luutnanttina 1749. Lähes yhtä varmaa on, että hänen isänsä oli Kaarle XII:n upseeriluetteloissa mainittu luutnantti ja kapteeniluutnantiksi ylennetty Johan Elers. Sanokaamme häntä Johan Elers vanhemmaksi. Upseeriluettelo on hänen vaiheistaan hyvin lyhytsanainen, mainitsee vain kapteeniluutnantiksi ylennyksen ja kertoo hänen kaatuneen Napuen taistelussa Isossakyrössä 19.2.1714.

Mikä oli hänen varma yhteytensä Perniön komppanian luutnanttiin, koska hän oli syntynyt ja mistä tullut, mitä elämänvaiheita oli joutunut kokemaan ennen kaatumistaan? Siinä on perustavaa laatua olevia kysymyksiä, joiden vastaukset päästäisivät meidät etenemään jälleen yhtä sukupolvea kauemmaksi nykyisestä tietämyksestämme. Aivan täysin johtolankoja vailla meidän ei tarvitse olla. Historian hämärän verhoissa on jotakin pientä liikahtelua, joka antaa jännittäviä näkymiä tämän karoliinin alkuperästä. Noitten salaisuuksien verhojen raottelusta on vastannut Erkki Porramo Tampereelta.

Pieni suurvalta

Ruotsista oli 1600-luvun loppupuolelle tultaessa kehittynyt alueellisesti Euroopan mittojen mukaan suurvalta ja se oli saanut haltuunsa käytännöllisesti katsoen koko Itämeren omaksi sisämereksi. Tuo laajentuminen ei kuitenkaan voinut tapahtua tallaamatta naapurimaiden, Tanskan, Puolan, Venäjän ja saksalaisten valtioiden varpaita. Revanssijatukset odottivat vain sopivaa Ruotsin heikkouden hetkeä, jolloin menetykset voitaisiin saada takaisin ja vielä korkojen kanssa.

Ruotsi oli 30-vuotisesta sodasta lähtien kehittynyt sotilaallisesti edelle naapureitaan. Kun nämä kukin vuorollaan olivat kokeneet heikkouden hetkiä, Ruotsi oli sen ajan valtiollisen ajattelutavan mukaan käyttänyt tilaisuudet hyväkseen ja päässyt laajentamaan aluettaan ja vaikutusvaltaansa Itämeren alueen johtajaksi. Tavoitteena oli ennen kaikkea hankkia kaupallisia etuja kaupankäynnin ja merenkulun kannalta parhaita alueita valtaamalla.

Ruotsin valta-asema oli kuitenkin melko heiveröisellä pohjalla. Maan väkiluku oli Keski-Euroopan maihin verrattuna pieni, jopa Tanska oli sitä suurempi asukasluvultaan. Talouskaan ei ollut vielä kovin kehittynyt vuoriteollisuudesta lukuun ottamatta ja koko maata rasitti takamaana oleva köyhä Suomi. Siitä osasta oli emämaalle kylä hyötyä olla puskurina itää vastaan ja täyttämällä huomattavan osuuden sotaväen miesvahvuudesta.

Ainakin kolme yhtä vastaan

Venäjän tsaari Pietari I, Puolan kuningas August Väkevä ja Tanskan kuningas Fredrik IV olivat ne kolme hyvitystä havitellutta hallitsijaa, jotka odottivat suotuisaa tilannetta Ruotsin nujertamiseksi. Pietarilla oli tarve päästä Itämerelle, Augustia kiinnosti vanha vaatimus Ruotsin kruunuun, Fredrikin tuoreessa muistissa olivat Etelä-Ruotsin maakuntien menetykset. Ruotsin vanha sotilaallinen maine pidätteli heitä aikansa, mutta kun hallitsijaksi 1697 nousi juuri rippikouluikäinen 14-vuotias Kaarle XII, nämä hallitsijat tekivät keskenään hyökkäysliiton. Alkoi Suuri Pohjan sota.

Alkumenestyksestä lopulliseen tappioon

Nuori kuningas oli kuitenkin sodan alussa vastustajiaan ripeämpi ja pakotti Tanskan lyhyen sodan jälkeen rauhaan jo 1700. Nopeasti hän vei joukkonsa saman vuoden lopulla Narvaan, jossa voitti kolminkertaiset venäläiset joukot. Vuorossa oli Puolan August Väkevä, jonka lyömiseen Kaarlelta kului aikaa ja joukkoja aina vuoteen 1706.

Nuo vuodet Pietari I oli käyttänyt uuden armeijan varustamiseen, Inkerinmaan valtaamiseen ja sinne uuden pääkaupungin, Pietarin perustamiseen. Kun Kaarle suuntasi kulkunsa uudestaan Venäjää vastaan ja Moskovaa kohti, hän kohtasi aivan uuden armeijan. Tämä hävitti maan ruotsalaisten edestä ja pakotti nämä kauas suunnitellulta reitiltä.

Pahoin heikentynyt Ruotsin armeija kärsi sitten perusteellisen tappion Pultavassa 1709, jossa 14 000 miehen ruotsalaisjoukkoja vastassa oli 45 000 venäläistä. Ruotsin joukkojen jäännökset antautuivat ja Siperiaan vietyjen vankien hengissä selvinneet pääsivät palaamaan kotimaahansa vasta rauhan jälkeen 1721. Ruotsi ei ollut enää suurvalta. Tsaari Pietarin johdolla muodostettiin Ruotsia vastaan vielä uusi liittokunta, jossa Venäjän ja Tanskan lisäksi olivat Saksi-Puola ja myöhemmin mukaan tulleet Preussi ja Englanti-Hannover.

Suomi aina eturinnassa

Venäläiset ryhtyivät Pultavan voittonsa jälkeen jatkamaan

painostusta Suomen suuntaan. Viipuri joutui venäläisten valtaan 1710, Helsinki 1713. Suomea puolustavat joukot kärsivät raskaan häviön Pälkäneellä 1713 ja perusteellisen tappion Napuella 1714.

Koko maa joutui venäläisen miehittäjän valtaan, elettiin Isovihan aikoja. Koko maa oli sodan kestäessä joutunut kummankin armeijan ryöstelyjen ja väkivallatekojen kohteeksi. Ruotsiin paenneen virkamiehistön tilalle venäläiset harsivat uutta hallintoa saadakseen siviilihallinnon, oikeuslaitoksen, kirkollisen elämän ja koulut jotenkin toimimaan. Ankara verotus piti suomalaiset puutteen rajoilla: vaadittiin kyydityksiä ja työvelvollisuuksia, toimitettiin sotaväen pakko-ottoja. Piilopirtti oli monien mielestä paras paikka vältellä pakkoja ja julmuuksia.

Sitkeä yrittäjä

Kaarle XII onnistui vain pienen joukon kanssa Turkin puolelle. Hän sai Krimin tataarien avulla turkkilaiset lähtemään sotaan Venäjää vastaan. Suuri venäläisarmeija olikin jo joutumassa turkkilaisten saarroksiin, mutta pelastui neuvottelujen ja lahjonnan avulla. Kaarlella ei ollut sieltä enää odotettavissa apua. Kotimaan suunnasta tulleet uutiset kertoivat venäläisten menestyksestä Suomessa ja muut liittolaiset olivat valloittaneet Ruotsin Saksassa olevat alueet. Kaarlen oli palattava kotimaahansa, ja se seikkailu onkin taas toinen juttu.

Liittokunta oli Ruotsin onneksi keskenään epäluuloinen varsinkin tsaari Pietarin aikeista. Kaarlen diplomatia pyrki kylvämään epäsovua muidenkin välille, ja kun Pietarin ei onnistunut saada Ranskaa puolelleen, Ruotsi säästyivät lopullisesta tuhosta. Sellainen kohtasi kuitenkin Kaarle itseään, kun hän 1718 kuoli Norjassa Fredrikstenin kaupunkia piirittäessään. Lähes täydellinen tuho kohtasi myös Suomen armeijaa, kun se paluumatkalla Norjan tunturien yli joutui lumimyrskyyn ja pakkasiin.

Vihdoinkin rauha

Ruotsin ja Venäjän välille oli suunniteltu rauhanneuvotte-luja Ahvenanmaalle vuodeksi 1718. Kaarlen kuolema kuitenkin keskeytti ne, ja Venäjän laivasto hävitti Ruotsin

rannikkoja vielä kolmen vuoden ajan. Vasta 1721 rauha päästiin solmimaan Uudessakaupungissa. Siellä Ruotsin oli luovutettava Venäjälle Itämeren maakuntansa ja Suomesta Kaakkois-Karjalan, Viipurin kaupungin ja linnan. Isoviha oli päättynyt, vangit pääsivät palaamaan koteihinsa, totuteltiin elämään rauhan aikaa.

Tätä ennen Ruotsi oli tehnyt rauhan Hannoverin kanssa 1719, Tanskan kanssa 1720. Ruotsin saksalaista alueista oli jäljellä vain osa Pommeria, josta vielä oli oma sotansa käytävä.

Elersit näissä kehyksissä

Vanhan ajan armeijat olivat suurelta osin palkatusta väestä muodostettuja. Varsinkin upseeristo oli hyvin kansainvälistä ja liikkuvaa. Leipä ansaittiin siinä armeijassa, joka oli maksukykyinen ja voittoisa. Silloin oli mahdollisuus rikastua sotasaaalista, josta upseeristo ajan jakonormien mukaan sai aina valtaosan miehistön joutuessa tyytymään vain niukkaan osuuteen. Suuren osan armeijan kuormastosta muodostivatkin upseeriston sotasaaaliin kuljettamiseen tarvittavat vankkurikaravaanit.

Varma palkkatulo ja sotasaaalis takasi sen, että armeijalla oli luotettava upseeristo ja miehistö. Epäonninen sodankäynti johti helposti siihen, että jopa kokonaiset joukko-osastot vaihtoivat puolta varsinkin edessä odottavien taistelujen alla. Hävinnyt joukko taas saattoi pelastua ankaralta vankeusajalta pestautumalla voittajan lippujen alle.

Tällaiseen liikkuvaan upseeristoon meidänkin on paras kuvitella varhaiset sotilasuralle antautuneet Elersit. Tietenkin he olivat kunnian miehiä, mutta ajan tapojen mukaan varmaan joutuivat elämään. On tullut tietoja, että Puolasta on Ranskan armeijaan värväytynyt Johan Elers-niminen upseeri. Kun hänen syntymäajakseen tiedetään vuosi 1664, liikutaan aika jännittäviä jälkiä, olihan kantasämme Johan Elers nuorempi syntynyt Inkerinmaalla 1689.

Vielä on käynyt ilmi, että Viron ja Pommerin kuvernöörinä toimineen Niels Bielken rykmentissä palveli upseerina Johan Elers. Bielken joukot kärsivät Preussissa pahan tappion. Vangiksi jääneet liittyivät pian Ranskan palvelukseen

ja heitä oli niin paljon, että osastosta käytettiin nimeä "Royal Suedois". Onkohan rykmentin vuodelta 1705 olleeseen rullaan kirjatun 80 ruotsalaisen upseerin joukossa Johan Elersin nimeä?

Bielken värväytyyn ratsuväkeen liittyi 1689 korpraali David Elers. Hän oli syntynyt Branderburgissa 1663 ja kohosi nopeasti majoitusmestariksi. Toiseen rykmenttiin siirrettynä hänet ylennettiin kornetiksi ja 1706 luutnantiksi. Vuonna 1712 hän jäi vangiksi ja vapautettiin vasta 1720, kun Ruotsi teki rauhan eteläisten vihollistensa kanssa. Näitten kokemusten jälkeen David Elers erosi armeijan palveluksesta. David Eler kohosi arvossa melkoista vauhtia, ja voikin olettaa, että hänellä oli samoissa joukoissa suosija - luutnantti Johan Elersikö.

Miten meidän on nyt tulkittava suvussa kulkenutta tarinaa kahdesta Puolasta tulleesta upseerista? Ovatko nämä Johan Elersit yksi ja sama mies? Onko Pohjanmaan rykmenttiin komennettu luutnantti Johan Elers vanhempi edelleen sama Johan Elers? On kuitenkin muistettava, että nimi Johan Elers oli tuon ajan saksankielisessä maailmassa melko yleinen. Sopiva aikakausi, upseerin ammatti ja sotajoukkoja liikuttelevat tapahtumat tuntuvat silti luontuvan hyvin yhteen. Se löytää, joka tutkii.

Kapteeniluutnantti Johan Elers, Kostianvirta ja Napue

Kungliga Österbottens Regemente sai 15.12.1712 palvelukseensa luutnantti Johan Elersin, joka sijoitettiin kapteeni J. H. Höpffnerin komppaniaan. Rykmentti oli mukana Pälkäneellä Kostianvirran taistelussa syyskuussa 1713. Pahoin lyötyjen suomalaisjoukkojen tappioihin kuului myös kapteeni Höpffnerin vakava haavoittuminen. Juuri taistelun aattona 28.9.1713 Johan Elers siirrettiin kapteeni Samuel Trottoniuksen komppaniaan. Trottonius itse oli 22.8. haavoittunut tiedustelumatkalla ja jäänyt vangiksi. On oletettavaa, että Trottoniuksen komppania oli luutnantti Elersin komennossa Kostianvirralla.

Suomalaisten komentaja, kenraalimajuri Karl Gustaf Armfelt sai koottua joukkonsa uudelleen ja vetäytyi Pohjanmaalle. Isonkyrön Napuella hän päätti ryhtyä ratkaisevaan taisteluun venäläisiä vastaan. Luutnantti Elers oli komen-

nettu 26.1.1714 rykmentin henkikomppanian kapteeniluutnantiksi. Oliko siitä ehtinyt tulla hänelle lopullinen tieto ennen Napuen taistelua, joka käytiin 19.2.1714, ei ole tiedossa. Tuore kapteeniluutnantti oli kuitenkin niiden yli 2600 suomalaisen kaatuneen joukossa, jotka makasivat Kyrönjoen jäällä ja rantatöyräillä kaksituntisen verilöylyn jälkeen. Suomen armeija oli huvennut alle puoleen entisestä vahvuudestaan eikä enää pystynyt kunnan vastarintaan. Venäläiset miehittivät maan Pohjanlahden perukoille saakka. Armfelt veti armeijansa Ruotsiin, ja sen lopullinen kohtalo odotti Norjan tunturien tuiskuissa.

Luutnantti Johan Elers

Sukukirjamme kertoo puolestaan nuoremman luutnantti Johan Elersien vaiheista Isonvihan aikana. Miten hän oli mukana Viipurin puolustuksessa, haavoittui ja jäi vangiksi, pakeni ja palasi omiin joukkoihin, oli mukana Napuen

taistelussa ja Norjan tunturiretkellä, selvisi sieltä aikanaan Suomeen ja vihdoinkin Loimaan ja Perniön komppanioiden palvelukseen. Hänenkin vaiheensa ovat oman tarinan verroisia.

Juhani Vihervirta

Lähteet:

Erkki Porramon tutkimukset

C-B. J. Petander: Kungliga Österbottens regemente under Karl XII:s tid

Carl Grimberg: Kansojen historia osa 16: Suuri Pohjan sota 1699-1721

Julkaisemme mielellämme Elers-viestissä iloisia perheutisia kuvan kera. Tai jos osoitteesi on muuttunut, ilmoitathan meille!

Soita 040 522 4827

tai

kirjoita Mervi Koivulahti-Ojala, Prännikatu 9, 21260 RAISIO

tai

mailaa mervi.koivulahti-ojala@iki.fi

tai

lähetä tiedot lomakkeella Internetistä osoitteessa

www.genealogia.fi/sukus/elers/

Tervehdys, sukulaiset

Ihmisiltä tavataan kysyä, missä he olivat, kun Kennedy kuoli. Minun on helppo vastata. Olin todennäköisesti lastenvaunuissa. Sen sijaan kun Lasse Viren kaatui, olin jo tanakasti kiinni kotikuntani Alastaron kansakoulussa. Kun Miettunen teki hätähallituksen, olin kotitilalla jossain navetan ja kuivurin välimaastossa.

Kun Kekkonen luopui, kirjoitin ylioppilaaksi. Kun Berliinin muuri murtui, irtosin yliopistosta toimittajan hommiin. Ja kun EU tuli, lähdin kanafarmariksi Laitilaan.

Tällä välin tapahtunutta on sekin, että mittariin tuli hiljattain 40-vuotta. Vaimoni Annan kanssa viljelemme nyt kahta kanatilaa: kummankin kotipaikkaa, toista Laitilassa, toista Alastarolla. Laitilan kanat pinnistelevät luomua, Alastarolla munista tehdään uusia kanoja. Apuna on runsaasti papp- ja mammanergiaa kummaltakin puolelta.

Lapsia meillä on kaksi: Elli ja Otto käyvät molemmat Koveron kyläkoulua.

Harrastuksiakin oli joskus ennen yrittäjän taivalta. Jäljelle on jäänyt ikämiesjalkapallo ja kolumnien kirjoittelu eri lehtiin. Lukeakin yritetään, talvisydännä, jos hakepolttimet ei rikeeraa. Poliitikkaakin on koeteltu vaihtelevalla menestyksellä: Laitilan kaupunginvaltuustossa tuskailen muiden mukana alenevien tulojen ja kasvavien menojen ratkaisematonta yhtälöä.

Tietoisuus Elers-suvusta kuutisen vuotta sitten avasi mielenkiintoisen ikkunan menneeseen. Juuria haetaan nyt monella suunnalla: epävarmaa tulevaa paalutetaan pysyvillä juurilla. Elers-suvun vaiheista ja henkilöistä tiedetään keskimääräistä enemmän, ei vähiten Juhani Vihervirran ja koko suvun aktiivisen panoksen vuoksi.

Sukukirjaan on mukava palata, joka kerralla löytyy uusia vaiheita, tuttavuuksiakin. Lupauduin sukuseuratoimintaan viime sukkokokouksessa puolivahingossa. Yritän antaa oman panokseni elävän perinteen ylläpitämiseen. Liike on tässäkin tärkeää, ei päämäärä. Toisaalta puheenjohtajan työ on helppoa, kun ympärillä hallituksessa on niin taitavia monitoimijoita.

Joka tapauksessa toivon kovasti palautetta ja tietysti uusia ideoita.

Elers-kuulemisiin.

Timo Kaunisto

Ajankohtaista asiaa hallitukselta

Viime sukukokouksessa valittu hallitus on nyt järjestäytynyt. Uusia nimiä ovat puheenjohtaja Timo Kaunisto Laitilasta ja jäsenet Kaj Ekbohm Kemiöstä ja Kaija-Stiina Paloheimo Espoosta. Leena Elers jatkaa taloudenhoitajana ja Juhani Vihervirta jatkaa varapuheenjohtajana ja sukutietojen yhteyshenkilönä. Mervi Koivulahti-Ojala toimii sihteeri/tiedottajana, jatkaen Elers-viestin toimitusta ja www-sivujen ylläpitoa. Uusia kujeitakin on hallituksella mielessä mutta ei niistä vielä sen enempää vaan jätetään seuraaviinkin Elers-viesteihin asiaa. Jotta hallitus tulisi tutuksi, tässä numerossa esittäytyy uusista Timo Kaunisto ja Kai Ekbohm. Jatkoa esittelyille seuraa seuraavissa Elers-viesteissä!

Yhdistyksen rahatilanteesta

Hallituksen kokouksessa päätettiin, että hallitus tarkastaa tilit vuosittain ja tilinpäätös tehdään vuosittain. Tilintarkastajat tarkastavat tilit toimikausittain. Rahastonhoitaja Leena Elers selvitti yhdistyksen rahatilanteen. Suurimmat kulut vuonna 2003 aiheutuivat sukukokouksesta ja salkoviirien hankinnasta. Tuloja saatiin sukukokouksen yhteydessä tuotteiden myynnistä. Vuoden 2002 tuotot olivat 5927,60 EUR, kulut 8221 EUR ja tappio vuodelta 2002 siten 2161,58 EUR. Vuodenvaihteessa sukukirjoja oli 298 kpl, kortteja 204 kpl, pöytäviirejä 39 kpl, pinssejä 77 kpl, rannekoruja 5 kpl ja salkoviirejä 28 kpl.

Jäsenasiaa

Päätettiin lähettää suvun jäsenille kirje sekä pankkisiirtolomake jäsenmaksua varten mahdollisimman pian. Yhdistyksellä oli jäseniä viime kaudella n. 300. Mervi Koivulahti-Ojala pitää yllä yhdistyksen jäsenrekisteriä. Jäsentiedot voidaan ylläpitää samalla kuin yhteystiedot niin, että merkitään, kuka on jäsen. Yhteystietoja käytetään mm. sukukokouksesta tiedotettaessa.

Elers-viesti ja tiedottaminen

Tiedottaja Mervi Koivulahti-Ojala selvitti tilanteen. Viimeisin Elers-viesti lähetettiin joulukuussa 2002 n. 1000 kpl. WWW-sivut päivitettiin samaan aikaan, jolloin sivuille lisättiin mm. sukukokouksen valokuvat ja edellisen toimikauden Elers-viestit. WWW-sivujen kautta on tullut parisenkymmentä yhteydenottoa sivujen päivittämisen jälkeen. Elers-viesti pyritään julkaisemaan edelleen kaksi kertaa vuodessa.

Muuta

Kai Ekbohm on kasvattanut jälleen Elersien sukuseuran arkistoa kahdella Ainoa Acktea käsittelevällä kirjalla.

Hallituksen yhteystiedot:

Puheenjohtaja

Timo Kaunisto

Haukantie 228, 23800 LAITILA

02-855 918

044-516 1018

tuulihaukka@lailanet.fi

Sihtteeri/Tiedottaja

Mervi Koivulahti-Ojala

Prännikatu 9, 21260 RAISIO

040-5224827

mervi.koivulahti-ojala@iki.fi

Varapuheenjohtaja, sukutietojen yhteyshenkilö

Juhani Vihervirta

Arantilantie 20, 29250 NAKKILA

02-5373 523

juhani.vihervirta@kolumbus.fi

Taloudenhoitaja

Leena Elers

Kraatarintie 2, 00760 HELSINKI

Puh. 09-389 4511, kesäisin 03-718 0274

Jäsen

Kai Ekbohm

Smedabörentie 14, 25650 STRÖMMA

02-422832

0400-977454

kaiekbohm@hotmail.com

Jäsen

Kaija-Stiina Paloheimo

Krattikuja 3 D7, 02320 Espoo

09-802 5521

kaija-stiina.paloheimo@hut.fi

Uusi hallitus Timo Kauniston (vas.) johdolla on aloittanut toimintansa. Juhani

Vihervirta (kesk.) todistaa tässä vallanvaihtoa sukukokouksessa kesällä 2002.

Oikealla edellisen kahden kauden puheenjohtaja Reino Kaunisto.

Hallitus esittäytyy: Kai Ekholm

Synnyin Kemiössä puoli vuosisataa sitten (1954). Äitini on syntyjään Loimaalta ja Kujaloita. Asui isäni kohdatessaan Piikkiössä, jossa hänen vanhempansa (Henrik ja Saima) työskentelivät maatilalla renkinä ja karjakkona. He olivat viettäneet kovin kiertelevää elämää eri maatiloilla, joten äitini on muistaakseni käynyt yli toistakymmentä eri koulua. Hän sanoo, ettei ole koskaan kokenut olevansa "jostain kotoisin".

Jo lapsena ollessani olin päättänyt, että minusta tulee autonkuljettaja. Olihan isälläni taksi. Olin niin innokas, että kuullessani puhelimen soivan piilouduin vaaleansiniseen uuteen Volgaan, selkänojan taakse lattialle, jottei isä heti huomaisi, ja mielestäni sopivan kaukana kotoa pöllähdin pystyyn iloisena kysyen minne nyt mennään. Hädin tuskin tiellä pysyen peljästyksestä isäni pysäytti Volgan ja näytti että tuohon suuntaan ja mars äkkiä kotiin!

Ensin isän sylissä istuen ja kun aloin yltää polkimille isä vieressä istuen aloin opetella autolla ajoa. Peruskoulun päätyttyä ja aikaa tappaakseni kävin pari vuotta Paraisilla ammattikoulua auton asentaja linjalla vaikka tiesin etten koskaan sitä ammattia tulisi harjoittamaan.

Sitten armeijaan Tammissaareen, tietysti autokomppaniaan. Jo ennen armeijaan menoa ajoin vuoden taksia luvatta, ajoin kaikki pitkät keikat koska luotin siihen, ettei niillä tapaisi tuttuja poliiseja. Siviiliin päästyä ostin isän toisen taksin ja hankin luvan omiin nimiini. Äiti oli hankkinut myös taksikortin ja isä toisen taksin hänelle. Isä itse ajoi omaa linja-autoaan, jota minä välillä tuurasin.

Kerran sitten vein erästä maisteria ja kirjapainonmistajaa Tammissaareen. Kesken kaiken hän sanoi että oli tuntenut iso-isäni isän. Itse en ollut edes tiennyt hänen nimeään. Hän kertoi hauskoja ja jänniä juttuja hänestä, ja minä ihmettelin ja kiinnostuin ja rupesin pikkuhiljaa tutkimaan sukuani ja jäin välittömästi koukkuun. Kiinnostus levisi myös kotiseutuuni ja vanhoihin valokuviiin ja lehtiin ym.

Elerseihin tutustuin seuraavasti: Olin ollut tuttavani kanssa hänen sukuaan tutkimassa Loimaalla ja viimeistä kertaa ulosmennessäni muistin että äitinihän oli syntynyt täällä. Käännyn ympäri ja kysyin virkailijalta josko tutkijat jättävät tietojansa myös kansliaan? Kyllä. Ja Kujaloita on tutkinut Erkki Porramo Tampereelta, vastasi virkailija. Kotiin tultuani otin häneen yhteyttä puhelimitse ja molemmin puolista tietojen vaihtoa seurasi, molempien suureksi iloksi. Tämän jälkeen jonkun ajan päästä ottikin sitten Juhani, sukuseuran perustamisasiassa, yhteyttä, kutsuen Loimaalle. Ihmeteltiin Loimaalaisten kirkossakäyntiä intoa, se kun oli tupaten täynnä. Vielä suurempi oli hämmästys kirkonmenojen jälkeen, pohjoisrapulla, kun Juhani ilmoitti perustajia olevan paikalla 900!

Olen ajanut nyt taksin ajon lopettamisen jälkeen linja-autoa 20 vuotta. Turussa minulla on 3 tunnin tauko, ja sen ajan

olen käyttänyt Maakunta-arkistossa melkein 20 vuoden ajan. Hämmästyin vieläkin aika ajoin sitä arkistojen määrää. Viimeksi viime viikolla löysin uuden arkiston!

Viime vuodet ovat enimmäkseen kuluneet kylä- ja merenkulku-historia materiaalin keruun merkeissä. Ja tietokoneella olen vihdoin saanut materiaalin mieleiseeni järjestykseen. Kirjojen kirjoittelu eri aiheista kotikonnuilta siintää mielessä mutta siihen menee vielä aikaa. Ensin olisi opeteltava kirjoittamaan ja vielä kahdella kielellä.. Asunhan kaksikielisellä seudulla, Kemiön saarella.

Minulla on kaksi jo aikuista lasta jotka jo ovat lentäneet pois, ja odotan malttamattomana, että minusta tulisi Ukki. Olisi kiva kertoa ja näyttellä heille kotiseutuhistoriaa.

Kai Ekblom

Vihityt

27.7.2002 Pasi ja Karita Vuorinen
14.6.2003 Marjo Rantanen ja Kari Vuorinen

Syntyneet

Eija & Harri Räikkönen
Aapo Oskari 2.1.2003 Pori

Virva Rytisalo & Samuli Latostenmaa
Pihla Marja 5.1.2003 Espoo
Pihla Marja kastettiin Olarin seurakunnan uudessa kirkossa 15.2.2003 tytön nukkuessa koko ajan.
Mukana isoisovanhemmat, isovanhemmat, kummit ja sylikummina eno-janne.

Mervi Koivulahti-Ojala & Pasi Ojala
Joni Martti Henrik 8.1.2003 Raisio

Mari & Jorma Laaksonen
Helena Henriikka 3.4.2003 Turku

Pasi & Karita Vuorinen
Artturi Herman Vuorinen 21.4.2003

Testaa tietosi

Suvun esi-isä on 1) ____ Elers (1689 - 1749). Hänen lapsensa Claes Johan Elers (1712 - 1783), Maria Laevonius (1718 - 1791), Margaretha (1722 - 1788) sekä Gustav (1726 - 1799) asettuivat kaikki Loimaan seudulle. Suurin osa kirjoissa ja kansissa olevista suvun jäsenistä on Claesin pojan Carl Wilhelm Elersin jälkeläisiä. Varhaista Elers-sukua voi luonnehtia 2) ____- ja pappissuvuksi. Elers-papit ovat hoitaneet seurakuntia useilla paikkakunnilla mm. Loimaalla, Marttilassa, Lopella, ja Alastarolla.

Elersien sukuseura perustettiin vuonna 1996. Sukuseuran tarkoituksena on selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta jäsentensä keskuudessa. Merkittävimpiä saavutuksia ovat olleet yleisen tietoisuuden kasvattaminen suvun piirissä, sukuseuran perustaminen sekä sukukirjan julkaiseminen. Elersien sukukirjassa on yli 3) ____ nimeä, joista puolet verisukulaisia, ja puolet puolisoita ja heidän vanhempiaan. Tietoisuus suvusta on kasvanut paitsi suvun jäsenten piirissä myös niillä paikkakunnilla, joilla suku on vaikuttanut. Loimaan kirjastossa on Elers-lukusali. 4) ____ sai kuja nimekseen Elerskuja.

1)

- a) Johan
- b) Carl
- c) Gustav
- d) Claes

4)

- a) Kokemäellä
- b) Huittisissa
- c) Loimaalla
- d) Porissa

2)

- a) talonpoikais-
- b) säätyläis-
- c) aatelis-
- d) sotilas-

Oikea rivi:

- 1) a)
- 2) d)
- 3) c)
- 4) a)

3)

- a) 1 200
- b) 6 000
- c) 12 000
- d) 16 000

Korjaus

Kesäpäivien 2002 kuvissa Kokemäen kirkolla nimen tarkistus on paikallaan. Virheellisesti oli kuvassa nimet Anna ja Eino Antti kun oikeat ovat Anna ja Eino Anttila.

Sukuseuran tuotteita pukinkonttiin

Sukuseuralla on varastossa monenmoista pukin konttiin sopivaa. Tuotteita voi tilata alla oleva lomakkeella Leenalta. Täytetty lomake lähetetään osoitteella: Leena Elers, Kraatarintie 2, 00760 HELSINKI. Tuotteita voi tilata myös sukuseuran www-sivuilta osoitteesta www.genealogia.fi/sukus/elers.

Ja tässä vielä ohjeita, jotta saadaan sujuvasti hoidettua näin joulun alla tilaukset. Pöytäviiri, salkoviiri ja sukukirja toimitetaan tavallisesti postitse postiennakkona eli sinulle tulee ilmoitus saapuneesta paketista ja samalla kun noudat paketin, on myös suoritettava maksu. Muista siis varata sopiva summa rahaa kun haet pakettia! Huomaa, että tuotteen hinnan lisäksi perimme toimituskulut eli postituskulut sekä mahdolliset käsittelystä kuten pakkauksesta aiheutuneet kustannukset. Monilla hallituksen jäsenillä on tuotteita myös kotona, ja olet tervetullut hakemaan tuotteen myös paikan päältä.

CD-ROM sisältää mm. sukutaulut, Elers-viestejä, materiaalia sukuseuran www-sivuilta sekä kuvia. Rannerengas on leveä, Elers-vaakunan kuvalla ja materiaaliltaan hopeaa. Salkoviiriä tilattaessa on hyvä muistaa, että salkoviirin pituuden tulisi olla vähintään puolet tangon pituudesta. Salkoviirejä on kahta pituutta, neljän metrin ja viiden metrin pituisia.

Tilauslomake

Sukunimi

Etunimet

Postinumero ja -toimipaikka

Lähiosoite

Puhelin

Sähköpostiosoite

Tilaan Elers-pöytäviirejä **kpl, hinta** 26 euroa/kpl + toimituskulut

Tilaan Elers-sukukirjoja **kpl, hinta** 37 euroa/kpl + toimituskulut

Tilaan Elers-salkoviirejä **kpl, hinta** 70 euroa/kpl + toimituskulut (pituus 4 m tai 5 m)

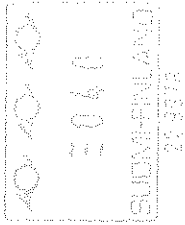
Tilaan Elers-rintamerkkejä **kpl, hinta** 10 euroa/kpl + toimituskulut

Tilaan Elers-rompun..... **kpl, hinta** 15 euroa/kpl + toimituskulut

Tilaan Elers-rannerenkaita **kpl, hinta** 70 euroa/kpl + toimituskulut

Päiväys

Allekirjoitus

2

Palautus:
Mervi Koivulahti-Ojala
Prännikatu 9
21260 RAISIO

Henkilötietolomake
Elers-sukutiedostoa varten

Postitusosoite:
Juhani Vihervirta
Arantilantie 20, 29250 NAKKILA
Puh. 02-5373 523

Sukunimi Etunimet Arvo, ammatti

Syntymäaika- ja paikka Nykyinen asuinpaikka

Vihkimisaika- ja paikka

Puolison sukunimi Etunimet Arvo, ammatti

Syntymäaika- ja paikka

Puolison isä: henkilötiedot

Puolison äiti: henkilötiedot

Lapset:

Nimet Syntymäaika- ja paikka

Nimet Syntymäaika- ja paikka

Nimet Syntymäaika- ja paikka

Perheellisistä lapsista pyydetään vastaavat tiedot.

Lisätietoja: